

Веднъж, вместо на Синия вир, Орфей свали да напои стадото си на реката. Влечеше го натам, погледът му беше все към Дикината къща. Може би ще я види някъде наблизо. И наистина, на един широк брод, през който минаваше път за срещните баири, той я видя. Сърцето му се преметна, гърлото му засъхна, краката му отмаляха. Защо отпадна така? Та за пръв път ли я вижда? Какво стана с него? Тя беше нагазила в реката, переше. Дрехата ѝ беше прибрана, осукана и затикната между коленете, русата ѝ коса, отпусната надолу току над водата, препречваше погледа ѝ, та затуй, увлечена в работата си, тя не го видя. Наистина, дочуха ѝ се звънци от овце, но тъдява понякога минаваха пастири и от отвъдните къщи. Но овцете и козите се спуснаха от брега, един пръч отиде пред нея и я загледа учудено. Тя го позна, ахна и се изправи като отметна косата си назад. Орфей стоеше на брега, подпрян на тоягата си, смутен и щастлив.

— Переш ли? — попита той като с чужд глас.

— Нали виждаш? — отвърна Дика, сякаш разсърдена задето я сепна и разтревожи.

— Защо не идваш вече със стадото?

— Защото съм голяма.

— Ух! — прихна той да се засмее, но се въздържа. — Мислиш си! — И като я изгледа присмехулно, додаде: — Престаряла си вече.

— Пък и мама не ме пуска, — рече Дика сякаш за да се оправдае.

— А защо не те пуска майка ти? — поуспокоен попита Орфей.

Дика приглади косите си и само се извърна към него, с лице зачервено, свежо и опреснено от бистрата планинска вода.